

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613375808.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

De to Nyforbundne vare endnu ikke færdige med deres Paaklædning, da de hørte en stærk, gientagen Banken paa Porten. Bonaventura, der, formedelst de farlige Forbindelser, hvori han stod, vel havde Grund til Mistanke, aabnede strax et Vindue, og først da han havde forsikkert sig om, at Besøget ikke var farligt, ilede han ud, og lukkede op. Kort efter traadte Casimir, som Adalbert, efter sin Ankomst til Krakau, ikke havde seet, ind i en temmelig ophidset Tilstand. »God Morgen!« sagde han, »skammer du dig ikke ved, at en saa doven Knegt, som jeg, skal være aarvaagnere, end du?« - »Hvor har du sværmet om i disse Dage?« spurgte Adalbert. »Jeg har levet fri, som en Fugl i Luften; det kommer af, at jeg var skilt fra min Fader og min Kone,« sagde Casimir, »og skelede til Døren, hvoraf Bonaventura endnu ikke var kommet ind, »da befinder jeg mig bestandig vel, og Alt lykkes, hvad jeg ønsker.« - »Mødte vi Dem ikke i Nat udenfor Fru Tarnows Have?« spurgte Bonaventura, der nu vendte tilbage. - »I Nat? Nei, i Nat var jeg med Major 192 Zeltner paa det bedste Vertshuus i hele Krakau.« - »Og der gik det vel lystigt til?« sagde Adalbert. »Saa lystigt, at Zeltner selv overvældedes af den stærke Tokaier, saa vi maatte bære ham, som en Død, igiennem Gaderne. Rigtignok vare der nogle Politiebetiente, der vilde hindre vort Tog, men vi sloge os igiennem som brave Karle; jeg selv gik foran med dragen Pallask og værgede for ham, saa godt jeg kunde, flere brave Kammerater understøttede mig, men tilsidst kom der et saa stort Opløb, at vi nær vare blevne overmandede, da trak vi ned ad en smal Gade til Weichselen, hvori vi vilde redde os ved Svømning, og føre vor Ven igiennem Bølgerne, skiøndt der rigtignok var et Par af os, der havde saa slette Tanker om ham, at de troede, han vilde drukne paa Veien. Dog til den Yderlighed kom det ikke, thi Zeltner reiste pludselig Hovedet i Veiret, og befalede Politiet med stammende Røst at gaae Fanden i Vold. Disse Ord virkede bedre, end den bedste Tale, thi neppe hørte Politiet dem, og mærkede med hvem det havde at bestille, før det selv adspredte Sværmen, og hialp os at bringe ham hjem.«